

Personal Preparation to Meet the Savior

By Elder Dale G. Renlund
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Kurtarıcı'yla Buluşmak İçin Kişisel Hazırlık

Yaşlı Dale G. Renlund
Oniki Havariler Kurulu

April 2025 general conference

Follow the Savior's teachings. His instructions are neither mysterious nor complex. When we follow them, we do not need to fear or be anxious.

My dear brothers and sisters, last October, President Russell M. Nelson taught, "Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ." When President Nelson speaks about the Second Coming, it is always with joyful optimism. However, a girl in Primary recently told me that she becomes anxious whenever the Second Coming is mentioned. She said, "I'm scared because bad things are going to happen before Jesus comes again."

It is not just children who may feel this way. The best advice for her, for you, and for me is to follow the Savior's teachings. His instructions are neither mysterious nor complex. When we follow them, we do not need to fear or be anxious.

Toward the end of His mortal ministry, Jesus Christ was asked when He would come again. In answering, He taught three parables, recorded in Matthew 25, about how to prepare to meet Him—whether at His Second Coming or whenever we leave this world. These teachings are crucial because personal preparation to meet Him is central to life's purpose.

The Savior first told the parable of the ten virgins. In this parable, ten virgins went to a wedding feast. Five wisely brought oil to fill their lamps, and five foolishly did not. When the bridegroom's imminent arrival was announced, the foolish virgins left to buy oil. When they returned, it was too late; the door to the feast was

Kurtarıcı'nın öğretilerini takip edin. O'nun talimatları ne gizemli ne de karmaşıktır. Bunları takip ettiğimizde, korkmamıza veya endişelenmemize gerek yoktur.

Sevgili kardeşlerim, geçtiğimiz ekim ayında Başkan Russell M. Nelson, "Şimdi sizler ve benim için Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in İkinci Gelişi'ne hazırlanma zamanıdır" dedi. Başkan Nelson, İkinci Geliş hakkında konuşurken her zaman sevinç dolu bir iyimserlikle konuşur. Fakat, geçenlerde İlköğretim'deki bir kız bana İkinci Geliş'ten ne zaman bahsedilse endişelendiğini söyledi. "Korkuyorum, çünkü İsa tekrar gelmeden önce kötü şeyler olacak" dedi.

Bu şekilde hissedenenler sadece çocuklar değil. Onun için, sizin için ve benim için en iyi tavsiye, Kurtarıcı'nın öğretilerini takip etmektir. O'nun talimatları ne gizemli ne de karmaşıktır. Bunları takip ettiğimizde, korkmamıza veya endişelenmemize gerek yoktur.

Ölümlü hayattaki hizmetinin sonuna doğru, İsa Mesih'e tekrar ne zaman geleceği soruldu. Yanıt olarak, gerek İkinci Geliş'i'nde gerekse bu dünyadan ayrıldığımızda O'nunla buluşmaya nasıl hazırlanacağımız hakkında Matta 25'te kaydedilen üç benzetmeyi öğretti. Bu öğretiler çok önemlidir çünkü O'nunla buluşmak için kişisel hazırlık hayatın amacının merkezinde yer alır.

Kurtarıcı ilk olarak on kız benzetmesini anlattı. Bu benzetmede, on kız bir düğün şölene gider. Beşi akıllıca davranarak kandillerini doldurmak için yağ getirdi, beşi ise akılsızca kandillerini doldurmadı. Güvey'in yakında geleceği duyurulduğunda, akılsız kızlar yağ almak için oradan ayrıldılar. Geri döndüklerinde artık çok

shut.

Jesus identified three aspects of the parable to help us. He explained:

“And at that day, when I shall come in my glory, shall the parable be fulfilled which I spake concerning the ten virgins.

“For they that are wise and have received the truth, and have taken the Holy Spirit for their guide, and have not been deceived—verily I say unto you, they shall ... abide the day.”

In other words, they did not need to fear or be anxious, because they would survive and prosper. They would prevail.

If we are wise, we receive the truth by accepting the gospel of Jesus Christ through priesthood ordinances and covenants. Next, we strive to remain worthy of having the Holy Ghost always with us. This capability must be acquired individually and personally, drop by drop. Consistent, personal, private acts of devotion invite the Holy Ghost to guide us.

The third element that Jesus highlighted is avoiding deception. The Savior warned:

“Take heed that no man deceive you.

“For many shall come in my name, saying, I am Christ; and shall deceive many.”

The Savior knew pretenders would try to deceive the very elect and that many disciples would be duped. We should neither believe those who falsely claim divine sanction nor venture into metaphorical deserts or secret chambers to be taught by counterfeits.

The Book of Mormon teaches us how we can differentiate deceivers from disciples. Disciples always promote believing in God, serving Him, and doing good. We will not be deceived when we seek and take counsel from trusted individuals who are themselves faithful disciples of the Savior.

We can also avoid deception by worshipping regularly in the temple. This helps us maintain an eternal perspective and protects us from influences that might distract or divert us from the covenant path.

The essential lesson of this parable of the ten virgins is that we are wise when we accept the gospel, seek to have the Holy Ghost with us, and avoid deception. The five wise virgins could not help those without oil; no one can accept the gospel, take the Holy Ghost as a guide, and avoid deception on our behalf. We have to do this for ourselves.

geçti, şöleninin kapısı kapanmıştı.

İsa bize yardım etmek için benzetmenin üç yönünü tanımladı. O şöyle açıkladı:

“Ve o gün, ben yüceliğimle geleceğim zaman on kız hakkında anlattığım benzetme gerçek olacak.

“Çünkü bilge olanlar ve hakikati kabul edenler ve Kutsal Ruh’u rehberleri olarak alanlar ve kandırılmayanlar, doğrusu size derim, onlar ... o güne dayanabilecekler.”

Başka bir deyişle, korkmalarına ya da kaygılanmalarına gerek yoktu, çünkü hayatta kalacak ve başarılı olacaklardı. Galip geleceklerdi.

Eğer akıllıysak, rahiplik kutsal törenleri ve antlaşmaları aracılığıyla İsa Mesih’in sevindirici haberini kabul ederek hakikati elde ederiz. Sonra, Kutsal Ruh’un her zaman bizimle birlikte olmasına layık olmaya çalışırız. Bu yetenek, bireysel ve kişisel olarak, adım adım kazanılmalıdır. Tutarlı, kişisel, özel bağlılık eylemleri Kutsal Ruh’u bize rehberlik etmeye davet eder.

İsa’nın vurguladığı üçüncü unsur aldatmadan kaçınmaktır. Kurtarıcı şöyle uyardı:

“Sakın kimse sizi saptırmasın!

“Birçokları, ‘Mesih benim’ diyerek benim adımla gelip birçok kişiyi aldatacaklardır.”

Kurtarıcı, sahtekarların en seçilmiş olanları bile aldatmaya çalışacağını ve pek çok öğrencisinin kandırılacağını biliyordu. Ne sahte bir şekilde ilahi onay iddia edenlere inanmalı ne de sahte kişiler tarafından öğretilmek üzere mecazi çöllere ya da gizli odalara gitmeliyiz.

Mormon Kitabı bize aldatıcıları, İsa’nın öğrencilerinden nasıl ayırt edebileceğimizi öğretir. Öğrenciler her zaman Tanrı’ya inanmayı, O’na hizmet etmeyi ve iyilik yapmayı teşvik ederler. Kendileri de Kurtarıcı’nın sadık öğrencileri olan güvenilir kişileri arayıp bulduğumuzda ve onlardan öğüt aldığımızda aldanmayacağız.

Tapınakta düzenli olarak ibadet ederek de aldanmaktan kaçınabiliriz. Bu, ebedi bir bakış açısını korumamıza yardımcı olur ve bizi dikkatimizi antlaşma yolundan uzaklaştırabilecek veya saptırabilecek etkilerden korur.

On kız benzetmesinden çıkarılacak temeller, sevindirici haberi kabul ettiğimizde, Kutsal Ruh’un bizimle birlikte olmasını istediğimizde ve aldatmacadan kaçındığımızda akıllı olduğumuzdur. Beş akıllı kız yağı olmayanlara yardım edemezdi. Hiç kimse bizim adımıza sevindirici haberi kabul edemez, Kutsal Ruh’u rehber olarak alamaz ve aldatmacadan kaçınamaz. Bunu kendi-

The Savior then told the parable of the talents. In this parable, a man gave differing amounts of money, referred to as talents, to three servants. To one servant he gave five talents, to another he gave two, and to a third he gave one. Over time, the first two servants doubled what they had received. But the third servant simply buried his single talent. To both servants who had doubled their talents, the man said, "Well done, ... good and faithful servant: thou hast been faithful over a few things, I will make thee ruler over many things: enter thou into the joy of thy lord."

The man then chided the servant who had buried his talent for being "wicked and slothful." This servant's talent was taken away, and he was banished. Yet, had this servant doubled his talent, he would have received the same commendation and reward as the other servants.

One message of this parable is that God expects us to magnify the abilities we have been given, but He does not want us to compare our abilities to those of others. Consider this insight provided by the 18th-century Hasidic scholar Zusya of Anipol. Zusya was a renowned teacher who began to fear as he approached death. His disciples asked, "Master, why do you tremble? You've lived a good life; surely God will grant you a great reward."

Zusya said: "If God says to me, 'Zusya, why were you not another Moses?' I will say, 'Because you didn't give me the greatness of soul that you gave Moses.' And if I stand before God and He says, 'Zusya, why were you not another Solomon?' I will say, 'Because you didn't give me the wisdom of Solomon.' But, alas, what will I say if I stand before my Maker and He says, 'Zusya, why were you not Zusya? Why were you not the man I gave you the capacity to be?' Ah, that is why I tremble."

Indeed, God will be disappointed if we do not rely upon the merits, mercy, and grace of the Savior to magnify the God-given abilities we have received. With His loving assistance, He expects us to become the best version of ourselves. That we may start with differing abilities is irrelevant to Him. And it should be to us.

Finally, the Savior told the parable of the sheep and goats. When He returns in His glory, "before him shall be gathered all nations: and

miz için yapmalıyız.

Kurtarıcı daha sonra talant benzetmesini anlattı. Bu benzetmede, bir adam üç hizmetkarına talantolarak adlandırılan farklı miktarlarda para verir. Bir hizmetkarına beş talant, bir diğerine iki talant, üçüncüsüne ise bir talant verdi. Zamanla, ilk iki hizmetkar aldıkları talantı ikiye katladılar. Fakat üçüncü hizmetkar ise, tek talantını gömmekle yetindi. Adam, talantlarını iki katına çıkaran her iki hizmetkara da, "Aferin, iyi ve güvenilir [hizmetkar]!" ... "Sen küçük işlerde güvenilir olduğunu gösterdin, ben de seni büyük işlerin başına geçireceğim. Gel, efendinin şenliğine katıl!" dedi.

Adam daha sonra talantını gömen hizmetkara "kötü ve tembel" olmakla suçlayarak azarladı. Bu hizmetkarın talantı elinden alındı ve kendisi sürgüne gönderildi. Fakat bu hizmetkar talantını iki katına çıkarmış olsaydı, diğer hizmetkarlarla aynı övgüyü ve ödülü alacaktı.

Bu benzetmede verilen mesajlardan biri, Tanrı'nın bize verilen yetenekleri yüceltmemizi beklediği, ancak yeteneklerimizi başkalarınıninkiyle karşılaştırmamızı istemediğidir. 18. yüzyıl Hasidik bilgini Anipol'lü Zusya tarafından sağlanan şu görüşü düşünün. Zusya, ölüme yaklaştıkça korkmaya başlayan ünlü bir öğretmendi. Öğrencileri sordular: "Efendim, neden titriyorsun? İyi bir hayat yaşadınız, şüphesiz Tanrı size büyük bir ödül verecektir."

Zusya şöyle dedi: "Tanrı bana, 'Zusya, neden başka bir Musa olmadın' derse? Diyeceğim ki, 'Çünkü Musa'ya verdiğin ruh yüceliğini bana vermedin.' Ve eğer Tanrı'nın huzuruna çıkarsam ve O, 'Zusya, neden başka bir Süleyman olmadın' derse? Diyeceğim ki, 'Çünkü sen bana Süleyman'ın bilgeliğini vermedin.' Ama ne yazık ki, Yaraticım'ın huzuruna çıktığımda bana 'Zusya, neden Zusya olmadın' diye sorarsa ne diyeceğim? Neden sana olma kapasitesini verdiğim adam olmadın' derse? İşte, bu yüzden titriyorum."

Gerçekten de, Tanrı'nın bize verdiği yetenekleri yüceltmek için Kurtarıcı'nın erdemlerine, merhametine ve lütfuna güvenmezsek, Tanrı hayal kırıklığına uğrayacaktır. Sevgi dolu yardımıyla, Tanrı kendimizin en iyi versiyonu olmamızı bekler. Başlangıçta farklı yeteneklere sahip olmamız, O'nun için önemli değildir. Ve bizim için de öyle olmalı.

Son olarak, Kurtarıcı koyun ve keçi benzetmesini anlattı. O, görkemiyle geri döndüğünde, "ulusların hepsi O'nun önünde toplanacak, O

he shall separate them one from another, as a shepherd divideth his sheep from the goats: and he shall set the sheep on his right hand, but the goats on the left.”

Those on His right became heirs in His kingdom, and those on His left received no inheritance. The distinguishing characteristic was whether they fed Him when He was hungry, gave Him drink when He was thirsty, housed Him when He was a stranger, clothed Him when He was naked, and visited Him when He was sick or imprisoned.

Everyone was perplexed, both those on the right hand and those on the left hand. They asked when they had, or when they had not, given Him food, drink, and clothing or helped Him when He was vulnerable. In response, the Savior said, “Verily I say unto you, Inasmuch as ye have done it unto one of the least of these my brethren, ye have done it unto me.”

The message of the parable is clear: when we serve others, we serve God; when we don't, we disappoint. He expects us to use our gifts, talents, and abilities to bless the lives of Heavenly Father's children. The divine impulse to serve others is illustrated in a poem written in the 19th century by the Finnish poet Johan Ludvig Runeberg. My siblings and I repeatedly heard the poem “Farmer Paavo” throughout our childhoods. In the poem, Paavo was a poor farmer who lived with his wife and children in the lake region of central Finland. Several years in a row, most of his crops were destroyed, whether through the runoff from the spring snowmelt, summer hailstorms, or an early autumn frost. Each time the meager harvest came in, the farmer's wife lamented, “Paavo, Paavo, you unfortunate old man, God has forsaken us.” Paavo, in turn, stoically said, “Mix bark with the rye flour to make bread so the children won't go hungry. I'll work harder to drain the marshy fields. God is testing us, but He will provide.”

Each time the crops were destroyed, Paavo directed his wife to double the amount of bark that she mixed into the flour to ward off starvation. He also worked harder, digging trenches to drain the ground and decrease his fields' susceptibility to a spring runoff and an early autumn frost.

da koyunları keçilerden ayıran bir çoban gibi, insanları birbirinden ayıracak. Koyunları sağına, keçileri soluna alacak.”

Sağındakiler O'nun krallığının mirasçıları olurken, solundakiler hiçbir miras alamadılar. Ayırt edici özellik, O'na açken yiyecek verip vermedikleri, susadığında O'na içecek verip vermedikleri, bir yabancıyken O'nu içeri alıp almadıkları, çıplakken O'nu giydirip giydirmedikleri ve hasta olduğunda veya hapsedildiğinde O'nu ziyaret edip etmedikleriydi.

Herkes şaşkındı, hem sağdakiler hem de soldakiler. O'na ne zaman yiyecek, içecek ve giyecek verdiklerini ya da vermediklerini veya O'nun savunmasız olduğu zamanlarda O'na ne zaman yardım ettiklerini sordular. Kurtarıcı cevap olarak şöyle dedi: “Size doğrusunu söyleyeyim, bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz.”

Benzetmenin mesajı açıktır: Başkalarına hizmet ettiğimizde, Tanrı'ya hizmet ederiz. Bunu yapmadığımızda O'nu hayal kırıklığına uğratarız. O, bizden armağanlarımızı, yeteneklerimizi ve becerilerimizi Cennetteki Babamız'ın çocuklarının hayatlarını kutsamak için kullanmamızı bekler. Başkalarına hizmet etmeye yönelik ilahi teşvik, 19. yüzyılda Finlandiyalı şair Johan Ludvig Runeberg tarafından yazılan bir şiirde görülmektedir. Kardeşlerim ve ben çocukluğumuz boyunca “Çiftçi Paavo” şiirini defalarca işittik. Şiirde Paavo, eşi ve çocuklarıyla birlikte orta Finlandiya'nın göller bölgesinde yaşayan yoksul bir çiftçiydi. Birkaç yıl üst üste, mahsullerinin çoğu, ilkbahar karlarının erimesi sonucu oluşan akıntılardan, yaz aylarındaki dolu fırtınalarından veya erken sonbahar donlarından dolayı yok oldu. Ne zaman hasat yetersiz gelse, çiftçinin karısı “Paavo, Paavo, seni talihsiz ihtiyar, Tanrı bizi terk etti” diye yakınırdı. Paavo da buna karşılık metanetli bir şekilde, “Ekmek yapmak için ağaç kabuğunu çavdar unuyla karıştır ki çocuklar aç kalmasın. Bataklık tarlaları kurutmak için daha çok çalışacağım. Tanrı bizi sınıyor, ama O bize yardım edecektir” derdi.

Ekinlerin her yok oluşunda, Paavo açlıktan ölmek için karısına una karıştırdığı ağaç kabuğu miktarını iki katına çıkarmasını söyledi. Ayrıca, toprağı kurutmak ve tarlalarının ilkbahar akıntısına ve erken sonbahar donuna karşı hasasiyetini azaltmak için hendekler kazarak daha çok çalıştı.

After years of hardship, Paavo finally harvested a rich crop. His wife exulted, “Paavo, Paavo, these are happy times! It is time to throw away the bark, and bake bread made only with rye.” But Paavo solemnly took his wife’s hand and said, “Mix half the flour with bark, for our neighbor’s fields have frosted over.” Paavo sacrificed his and his family’s bounty to help his devastated and destitute neighbor.

The lesson of the Savior’s parable of the sheep and goats is that we are to use the gifts we have been given—time, talents, and blessings—to serve Heavenly Father’s children, especially the most vulnerable and needy.

My invitation to the anxious Primary child I mentioned earlier, and to each of you, is to follow Jesus Christ and to trust the Holy Ghost as you would a cherished friend. Rely on those who love you and who love the Savior. Seek God’s guidance to develop your unique abilities, and help others, even when it isn’t easy. You will be ready to meet the Savior, and you can join President Nelson in being joyfully optimistic. In doing so, you help the world prepare for the Second Coming of Jesus Christ, and you will be blessed with sufficient hope to enter the rest and joy of the Lord, now and in the future.

As we sing in one of our new hymns:

Rejoice! And prepare for that day! ...

No one knows the day and hour when He will come again,

But He’ll return as scriptures say; it will be a joyful day

When our beloved Savior comes again.

In the name of Jesus Christ, amen.

Yıllarca süren zorluklardan sonra, Paavo sonunda zengin bir ürün hasat etti. Karısı sevinçle şöyle haykırdı, “Paavo, Paavo, bunlar mutlu zamanlar! Ağaç kabuklarını atmanın ve sadece çavdarla ekmek pişirmenin zamanı geldi.” Fakat Paavo ciddiyetle karısının elini tuttu ve “Unun yarısını ağaç kabuğuyla karıştır, çünkü komşumuzun tarlaları dondu” dedi. Paavo, harap ve bitap düşmüş komşusuna yardım etmek için kendisinin ve ailesinin kazancını feda etti.

Kurtarıcı’nın koyun ve keçi benzetmesinden çıkarılacak ders, bize verilen armağanları -zamanımızı, yeteneklerimizi ve nimetlerimizi Cennetteki Baba’nın çocuklarına, özellikle de en savunmasız ve muhtaç olanlara hizmet etmek için kullanmamız gerektiğidir.

Daha önce sözünü ettiğim endişeli ilköğretim çocuğuna ve her birinize davetim, İsa Mesih’i takip etmeniz ve Kutsal Ruh’a değerli bir dostunuza güvendiğiniz gibi güvenmenizdir. Sizi sevenlere ve Kurtarıcı’yı sevenlere güvenin. Eşsiz yeteneklerinizi geliştirmek için Tanrı’nın rehberliğini arayın ve kolay olmadığında bile başkalarına yardım edin. Kurtarıcı ile buluşmaya hazır olacaksınız ve Başkan Nelson’a sevinçli bir iyimserlikle katılabilirsiniz. Bunu yaparak, dünyayı İsa Mesih’in İkinci Gelişi’ne hazırlamaya yardım ederken, şimdi ve gelecekte Rab’bin huzuruna ve sevincine kavuşmak için yeterli umutla kutsanacaksınız.

Yeni ilahilerimizden birinde söylediğimiz gibi:

Sevinin! Ve o gün için hazırlanın! ...

O’nun tekrar geleceği günü ve saati kimse bilemez,

Ama kutsal yazıların söylediği gibi O geri dönecek;

Sevgili Kurtarıcımız tekrar geldiğinde sevinçli bir gün olacak.

İsa Mesih’in adıyla, amin.